

СЛОБО

Ученически литературен вестник
Месец март 2015 година

II СОУ „Проф. Н. Маринов“

Издание на учениците от V клас

Броя подготовки Денислава Иванова



Великден - най-любимият ми празник

Мария Тончева – V 2 клас

Казвам се Мария. Великден е най-любимият ми празник. Ще ви разкажа как аз и моето семейство го празнуваме.

Великден е денят, в който християните празнуват възкресението на Сина Божий Иисус Христос на третия ден, след като е бил разпънат на кръста и погребан.

Тази година Великден ще бъде на дванадесети април, но подготовката ще започне още от девети - четвъртък. В този ден цялото семейство се събира, за да боядиса яйцата. От мама зная, че това трябва да стане през деня. Първото е обагрено в червено и с него тя рисува върху челата ни кръст, за да сме здрави и червени като него, а след това поставя яйцето под домашната икона. Следващите се боядисват в най-различни цветове и този момент е много забавен. Всеки има възможност да украсява великденските яйца, както му харесва.

В някои християнски домове домакините приготвят вкусни козунаци. Техният вкус и аромат е неповторим. На същия ден мама меси обреден хляб, който украсява и в средата му поставя червено яйце.

В нашето семейство всички сме християни и ние с нетърпение очакваме любимия си празник. Вярата е дълбок океан, в който всеки намира това, от което има нужда. Традициите и празнуването на този празник ни напомнят, че добродетелите, които носим в сърцата си, трябва да ни съпътстват през живота ни и да се обръщаме по-често към тях.

Великден е един от най-обичаните и почитани празници в християнския свят.



Иван Чолев - V г клас

Моят любим празник е Великден, защото тогава всички се събираме, за да почитем възкресението на Иисус Христос и да се насладим на хубавия български празник. Тогава всички са весели и добри. Вярата в Иисус ни събира с надеждата за повече здраве, късмет и надежда за по-добър свят.

Седмицата преди Великден се нарича Страстна заради мъките Христови. По традиция тогава се боядисват яйца и се месят козунаци. Това става на Велики четвъртък, когато Иисус влиза в Йерусалим, тържествено посрещнат от народа или на Велика събота – деня на неговото Възкресение.

Макар че преборването с яйца е много забавно, не в това е смисълът на празника. Стотици яйца да боядисаме и изядем, ако не го чувстваме в сърцето си, ние няма да го разберем. Но за да го почувстваш, първо трябва да повярваш, че всяка душа може да възкръсне за доброто.

За това аз обичам много този празник. Обичайте го и вие!



Цветница

Милен Богданов – V г клас

Цветница е моят любим християнски празник. Нарича се още Върбница и се празнува в неделята – една седмица преди Великден. Свързва се с пристигането на Божия Син Христос в Йерусалим, където хората го посрещат с палмови клонки в ръце.

Традицията в България е избрала за този празник върбовите клонки.

Сутринта рано улиците се изпълват с хора, носещи в ръцете си красиви пролетни цветя. Те вървят към храма, където отиват да се помолят за здраве и щастие на своите близки. Нашето семейство също го посещава с много вълнение и надежда за бъдещите дни. Настроението е приповдигнато и ведро. Всички са усмихнати и се поздравяват за празника.

В храма се отслужва тържествена литургия и клонките се благославят. Те се раздават на вярващите и всеки ги отнася в дома си за здраве. Хората окичват с върбов клонки вратите си и сплитат венче от осветената в храма върба. Така се изразява вярата и надеждата на хората за спасение.

Цветница е празник на цветята, младостта, светлината и раждането на новия живот. Това е един от най-радостните празници, защото се празнува през пролетта. Той е най-цветният и красив момински празник, символизиращ пробуждането на природата и изпращането на студените зимни дни. Времето се затопля, слънцето се усмихва по често, а ние хората очакваме с надежда животът ни да стане по-спокоен и радостен.

Какво по-хубаво от това?

Това е моят любим пролетен празник и празник на цялото ми семейство. Аз мисля, че духовните празници трябва да се празнуват, защото е важно хората да усетят истински значимите неща в живота – да са здрави и да се обичат!



Какво е животът без празници?

Фиген Якубова – V в клас

Какво е животът на хората без онези специални дни, които очакваме с толкова радост и нетърпение. Те са изпълнени с много радост, веселие, срещи с близки и вкусни гозби. Това са така наречените празници.

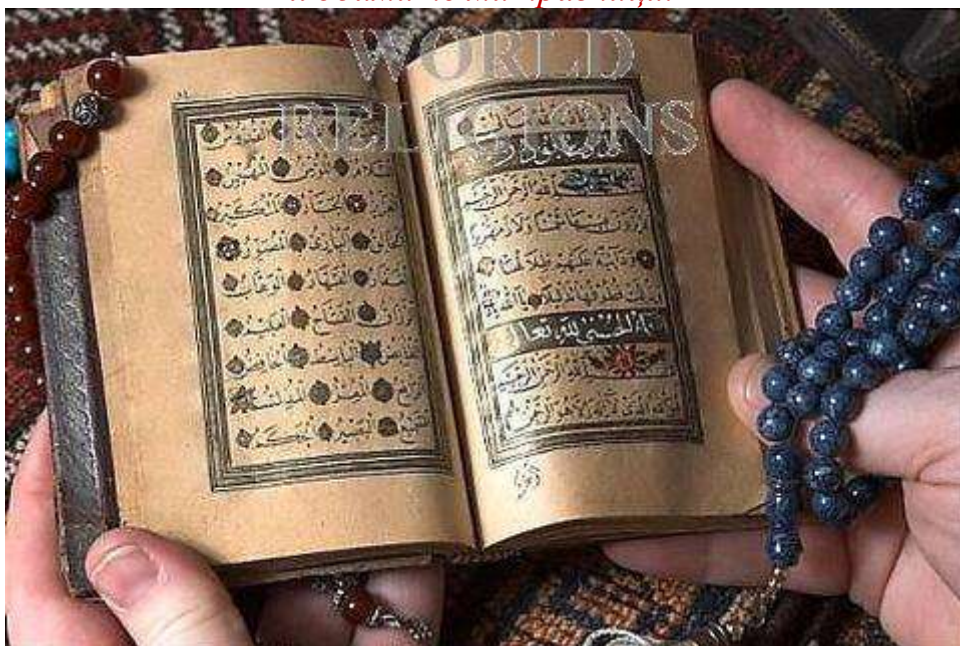
Един от моите дългоочаквани празници е Шекер байрам. Вечерта срещу празника всички деца от селото се събираме на групички, обикаляме от къща на къща и пеем специални празнични песни, които накрая винаги завършват с „Амин!“. Домакините ни посрещат с голяма радост и ни раздават най-различни лакомства. След като обиколим всички къщи, за да няма сърдити, се прибираме уморени и веднага заспиваме.

На другия ден ставаме рано, аз обличам най-хубавите си дрехи и с всички деца отиваме пред джамията. Изчакаме да свърши сутрешната молитва и мъжете да излязат. Всички носим торбички от вкъщи за бонбоните, които ще съберем.

Когато молециите се излязат, ние целуваме ръцете на най-старите, после и на по-младите, а след това се нареждаме в кръг. Те минават покрай всички деца и ни раздават бонбони, шоколади и други сладкиши.

Байрамът продължава три дена, през които аз и моето семейство обикаляме всички роднини, за да им покажем своето уважение, да им поискаме прошка, да честитим празника и целунем ръцете на по-възрастните. Те от своя страна ни посрещат и ни канят на масата, която е пълна с най-различни гозби – къпана баница, зелеви и лозови сарми, баклава и други.

Всички тези вълнения превръщат Шекер байрам в един от любимите ми празници.



Айкан Ахмедов – V в клас

Моят любим празник е Рамазан байрам. Той започва сутрин с рамазанска молитва в джамията, затова в този ден аз ставам много рано. Непосредствено след службата започват поздравленията на по-младите към по-възрастните мъже, целуват ръка като поздравяват: „Байрамън мубарей олсун!”, което означава „Да ти е щастлив празникът!” Възрастният отговаря: „Чок яша!” – „Много да живееш!” Присъстващите раздават бонбони на момчетата, които са участвали в молитвата.

Аз винаги събирам повече от една торба с бонбони, а след това всички се прибираме у дома за празничното угощение. Съседи, близки, познати и роднини идват да ни поздравят за празника.

Рамазан байрам е важен празник, защото тогава можеш да поискаш прошка от хората, които си обидил волно или неволно. Прошката е важно нещо, но ние невинаги сме склонни да прощаваме и да дадем втори шанс на този, който е сгрешил.

Гюлиз Хасанова – V 2 клас

Моят любим празник е Курбан байрам. Той се празнува четиридесет дена след Шекер байрам. На този ден се коли коч. Според легендата празникът трае четири дена, според броя на краката на животното. Освен че се принася жертвено животно, в знак на благодарност, по време на празничните дни хората си искат прошка, по-младите целуват ръка на по-възрастните.

Обичам този празник, защото курбанът се раздава за здраве и като благодаяние на бедните, сираците, на хората в нужда, а също така на близки и приятели. Всяка година го очаквам с нетърпение. Радвам се, когато с братовчедите ми се събираме на обща трапеза.

Срещата с този празник ме изпълва с щастие. Трябва да празнуваме духовните празници, защото те са част от вярата в доброто.

Моята любима Коледа

Симона Вълчева – V г клас

Обичам празниците, но Коледа ми е любимият празник. Почитат го християните от цял свят. Чела съм, че в различните страни коледните обичаи са разнообразни, но подготовката започва отрано и навсякъде присъства Коледният дух.

У дома украсявам елхата и слагаме празнична украса във всички стаи. Витрините на магазините са подредени коледно, хиляди лампички светят вечер по дърветата и фасадите на сградите. На площада се издига висока елха с ярка звезда на върха. А ако е навалял сняг, коледната картина става приказна.

Често си казваме, че по Коледа стават чудеса и за това хората очакват мечтите им да се сбъднат. Именно в тези дни човешката доброта се проявява най-много: децата са добри, за да заслужат подаръците от Дядо Коледа; възрастните осъзнават, че светът става по-хубав, когато правим добро за другите.

Винаги се вълнувам на самия празник. Събираме се около коледната трапеза с най-близките на семейството ни хора. Очакваме с нетърпение подаръците си и възрастните винаги измислят интересен начин да ни ги поднесат. В коледната нощ, освен украсите, светят и всички прозорци в града, а това създава усещане, че сме всички заедно.

Ето за това обичам Коледа – всички сме заедно, всички сме весели и щастливи.



Десислава Борисова – V д клас

На Коледа всички са настроени празнично. Аз съм весела, щастлива, радостна и много въодушевена, защото цялото семейство е събрано на едно място и празнуваме раждането на Иисус. Според мен всеки трябва да вярва в Бог, защото Той не е митично същество. Той е във вярата, надеждата и любовта, радостта, мъката и възторга и във всяко едно чувство, всяко движение и всяка мисъл у хората. Той е във всеки един от нас.

Празникът за мен е начин да почета куража, безстрашието, волята и силата на Дева Мария, начин да почета раждането на Иисус и началото на новото лятоброене.

Ние християните сме длъжни да го празнуваме и почитаме, за да окажем почести, уважение и признателност към християнството.

Захари Тодоров – V г клас

Коледа е моят най-любим празник. Мисля, че тогава най-силно усещам Божието присъствие. Топлината в семейството ни става все по-силна и нежна. Събираме се всички заедно, разговаряме, ходим на църква. Така запазваме нашата вяра и обичта помежду си. На този празник си даряваме много искрена обич и уважение.

Гозбите са по-специални, но за мен те не са най-интересното нещо в него. Част са от традицията, но не и от същността на християнския празник. Почитаме този ден, защото се е родил Спасителя на човечеството – Иисус Христос. Това е моментът, в който започва преходът от старото към новото, от смъртта към живота.

За мен истинско вълишебство се беше случило в нашия дом в нощта срещу Коледа – парчето питка, отредено за Божиата майка, на сутринта го нямаше на трапезата. Разбрах, че Коледният дух е споходил мен и семейството ми.

Коледа е празник на родената надежда в доброто и това го прави светец за всички нас.

Тони Тодорова – V д клас

Коледа е семеен празник и затова аз много го обичам. Вечерта цялото семейство е около масата. Погачата се разчупва винаги от баба и първото парче оставя на Богородица, следват всички членове на семейството според възрастта. В питата винаги трябва да има паричка. На тази Коледа тя се падна на мен.

Вечерта мина много весело с песни и разкази за коледарите, които идвали някога у дома. Баба ми разказа как огласяли цялата къща с песните си.

Всички чакахме с нетърпение настъпването на Коледа. Снегът навън, топлиите искри на огъня, но най-вече това, че сме всички заедно, ни караше да се радваме на празника. В полунощ всеки си пожела нещо, защото според поверието тогава небето се отваря и желанията се сбъдват. А нали на Коледа стават чудеса! Сега вече всеки се надява неговото желание да стане реалност.

Има поверие, че масата не трябва да се вдига, защото след полунощ идват мъртвите. Така направихме и ние, за да не избяга късметът от дома.

Посрещането на тази Коледа сякаш не се отличаваше от отминалите години. Но ние сме доволни, че бяхме заедно.

Габриела Илкова – V д клас

За мен Коледа е нещо свято, защото тогава се е родил Иисус Христос – нашият лъч доброта, надежда, радост и любов. На този празник аз се чувствам близо до Бог, чувствам се закрияна и знам, че ще се случи нещо прекрасно. Тогава всички роднини и приятели от близо и далеч се събираме, за да празнуваме заедно.

За съжаление нашата изкривена представа за Коледа са единствено и само подаръците. Вместо да благодарим на Бог за всичко, което ни е дал, ние чакаме даровете под елхата. Приемаме всичко за даденост, не го оценяваме, а искаме още и още.

Според мен дори няма нужда да ходим в храмовете, за да Го намерим, защото Той се носи в сърцето. Но там не се сеича, да Го потърсим.

Михаела Иванова – V в клас

Моят любим християнски празник е Коледа. Аз не го харесвам заради подаръците, които получавам всяка година, а заради това, че на Коледа се събира цялото семейство: лели, чичовци, братовчеди, баби, дядовци и семейни приятели.

Всяка година ние посрещаме човек, който е облечен като Дядо Коледа. Той ни раздава подаръците. Последният беше много забавен. На всяко изречение, разказваше смешен виц. Тъй като аз и братовчедка ми учим народни танци, решихме да научим и Дядо Коледа на едно хоро. Той се справи чудесно. След това цялото семейство се хвана на хорото. Всичко беше прекрасно, но за жалост вечерта бързо отмина.

Всяка година на 24.XII. е Бъдни вечер, Коледа се празнува три дена – от 25.XII. до 27.XII., а в църквите има служби и литургии. Истинското значение на този празник не е в ястията и подаръците, а в усещането, че трябва да сме благодарни за това, което имаме и да бъдем по-добри помежду си.



Храмът на вярата в моя живот

Десислава Борисова – V д клас

Демир баба теке е алевийско тюрбе, което се намира в близост до село Свещари. Смята се, че в него е гробът на алевийския светец от 16 век Демир баба. През 1970 година е обявено за паметник на културата. В ритуалите му се преплитат алиански, християнски и езически традиции: преспиване върху околните скали, връзването на парчета плат от дрехите на вярващите по дърветата, курбаните от благодарност.

Легендата разказва за незапомнена суша в района. Демир баба чул молитвите на хората и блъснал с ръка в скалата. От нея бликнала животворна вода. В памет на сътвореното чудо изворът е наречен Бели пармак, в превод Петте пръста. Според преданията при текето имало древно тракийско селище и манастир „Св. Георги“. Сегашната постройка е върху стара гробница. Мястото се почита и от мюсюлмани, и от християни. До 1927 година върху купола ѝ имало символи на двете религии – кръст и полумесец. Празникът е на втори август, когато се прави курбан, вярващите се молят за здраве, палят се свеци.

С влизането си в параклиса най-напред ме обзе тревога, но когато свикнах с полумрака бях поразена от почитта и вярата на мюсюлманите в лечебните и свръхестествени сили на мястото. В такъв храм човек се чувства изолиран от шума и лошите мисли. Чувстваш доброта, някаква топлина. Мислиш само за светлината. На такова духовно и свято ти се иска да се пречистиш от всичко лошо. Но ако умът ти витае някъде другаде, а мислите ти са лоши и нечисти, няма да успееш истински да се пречистиш.

За мен храмът е място да се свържеш с Бог, да се отърсиш от всичко и изминеш духовния път, за да стигнеш до Него. Той трябва да се посещава, защото дори ежедневието ти да е много натоварено, там е мястото, където можеш да се разтовариш и пречистиш. Още с влизането си трябва да сме настроени за това и да вярваме, че когато излезем от него ще сме много по-добри.

Независимо къде изповядваме вярата и религията си, връзката с Бог е една и съща. Ако ние вярваме, че Той е в нас, духовният път към него ще е по-лесен за изминаване.

Лейдис Исмаилова -V д клас

Всички хора са различни и имат различни религии и вярвания, а всяка религия има свой храм и ритуали. Едни ги наричат джамии, други - църкви. Различни са както по външност, така и по вътрешна наредба. Но всички хора влизат в тях в тишина и се молят на Бог с вярата, че Той ще им помогне. В храма трябва да се влиза с добри чувства и с вярата, че мечтите ще се сбъднат. Само така Бог може да ни помогне.

Аз мисля, че дори да не сме в храм, пак можем да Му се молим. Според мен всички хора трябва да са добри и да живеят в разбирателство, независимо от това каква религия изповядват и какъв храм посещават.





Ирина Ризова

Гергьовден

Опашката от богомолци се виеше между цветните алеи, доста далече от храмовите врата. Беше обичайно за такъв голям празник. След Иван, най-често срещаното име в България е Георги. Всеки втори мъж иска да е победоносец или поне просто да му “върви”. Като сложиш и другите варианти - Гергана, Галя, Галена, ето ти цяла армия. Опашката се вие, пролетното слънце припича, кестените са вирнали бели свеци, просто Бог е навсякъде.

Не обичах шумните религиозни празници. Гледах множеството повече с любопитство, радвах се в себе си, че вярата очевидно ставаше все по-силна, но не изпитвах желание да се наредя на опашката. Обичах да си “говоря” с Господ, когато храмът е спокоен и по възможност празен.

Пълните торби с покупки в ръцете ми натежаха и се заоглеждах за някоя свободна пейка. Шумът край вратата на черквата привлече вниманието ми. Тълпата при входа беше най-голяма. За миг опашката се люшна и едва не събори по стъпалата някакъв слаб и сух мъж, някъде около петдесетте. Нямаше да обърна сериозно внимание на това, иначе безобидно произшествие, ако към него не се приближи възрастен човек, с тояга в дясната ръка. Другата беше превита и вързана към тялото по странен начин. Видимо беше, че част от нея липсва.

- Ела, Георге, ела, другаде ще се помолим на Господа!

- Избутах ме, бай Ахмед, избутах ме, видя ли ги?! – с разтреперан глас, но някак примирено се заоплакваше мъжът. – Грях имам аз, нали за това дойдохме днес. Трябваше да видя попа.

Двамата мъже се заклатушкаха към площада. Пътят ми беше в същата посока и отново понесох торбите. На няколко крачки пред мен, те се спряха и вдигнаха глави към градския часовник.

- Няма време, бай Ахмед, няма време пак да се наредя на опашката. Рейсът е след час.

- Няма да се редиш, Георге! Все ще намерим къде да се помолим на Бога. Аз съм ти простил, ще ти прости и Господ.

Старецът поведе приятеля си между блоковете. Любопитството ме изгаряше. Щастлива случайност беше, че вървах все в моята посока. И когато спряха точно под моя балкон, бързо влязох във входа и на един дъх изкачих стълбите. Хвърлих покупките и се озовах на терасата.

В задния двор, притиснато между блоковете, зеленееше десет квадрата място. Насред тази поляна двамата мъже бяха коленичили с лица на изток. На бордюра до асфалта сивееше калпакът на бай Ахмед.

Именникът ту се кръстеше, ту целуваше ръката на стареца. А бай Ахмед на завален български език, се молеше на Господа за своя приятел и неумело правеше кръстен знак със здравата си ръка:

- Господи, той е добър човек, той не е виновен, прости му! Ние ти вярваме Господи, за къде сме без теб. Повярвай ни и ти!

Георги се кръстеше, целуваше ръката на приятеля си и пак се кръстеше.

Бай Ахмед несръчно правеше кръстния знак и пак се молеше:

- Те не са вярващи, Господи. Празник е днеска. Така ли се блъскат вярващи хора на празник. Ние ти вярваме, Господи. Той е добър човек. Прости му!

След това с мъка се повдигна, взе сопата си, сложи си калпака и повдигна очи към балкона:

- Прощавайте, ако има нещо! – изрече, притеснен от присъствието ми.

Двамата приятели приседнаха на бордюра. Не исках повече да ги безпокоя. Последните им думи заседнаха в съзнанието ми:

- Празник е! На празник не се прави така!



Пирамида на мира и смирението в Казахстан – символ на обединението на религиите